Pal. Roma.
36904
BIBLIOTHECA UNIV. IAGELL. CRACOVIENSIS
I Mag. St. Dr P
L
130

THEOLOGIA.
N. 1576

36904
I

DEVOTIO

Ad

S. ALOYSIUM GONZAGA

Societatis JESU.

Scholarum ejusdem Soc: in toto orbe

& Studiosæ Juventutis

PATRONUM

à BENEDICTO XIII.

Pontifice Maximo

Declaratum

Ad promovendum Cultum

ejusdem Sancti

REIMPRESSA

SANDOMIRIÆ.

Typis Clari Collegii Societatis JESU

Annô Domini 1756.

LAUDETUR JESUS CHRISTUS

36.904
I.

BIBLIOTECA UNIV.

Vita

S. ALOYSII GONZAGÆ

IS Patre Imperii Principe & Castilionis Marchione natus, septimum ætatis annum, suæ ad DEUM conversionis tempus appellabat, eâ constantiâ, nunc jam feliciter inchoatæ, ut deinceps, (prout quatuor fide digni ejus Confessarii affirmarunt) nũquam se à Deo per mortale peccatũ averteret. Novennis adhuc, Florentiæ ante Imaginem Virginis ab Angelo salutatæ, perpetuô Virginitatis votô se obstrinxit, tam perfectè semper observatô, ut illud testari potuerit Sacra Romana Rota. *Aloysius nun-*

quam stimulum carnis passus est, nec cogitationem ullam impuram immente habuit.

Temperantia planè fuit admirabilis. Nam præter alia extra ordinaria jejunia, singulis hebdomadis, feriâ sextâ, & Sabbatho, ac etiam sæpè feriâ quarta, solo pane & aqua contentus vivebat. Ter imprimis per hebdomadam; ac deinde in ultimis in seculo annis; die quolibet semel postremo ter de die, seu flagellis, seu loris, seu ferrea catenula, se ipsum cædendo cruentabat. Sæpe asserem sibi dormienti supponebat. Sæpè loco cilicii acutis calcaribûs tenerum corpus stringebat.

De studio orandi quid dicam? Mane quolibet, ultra prolixas vocales orationes, rerum sacrarum meditationi unam horam dabat vesperi autem quandoque duas. Nec his contentus, nocte mediâ aliis quiescentibûs, e lecto surgebat, & solo indusio etiam inter hyemis rigores tectus,

ac

ac præ frigore tremens, per aliquot horas, genibûs flexis meditationi vacabat: ut quandoque præ corporis debilitate, in terram prolapsus jacensque orationem finiret. Ab hac porro consvetudine orandi, non destitit Aloysius, etiam in aula Regis Hispaniárum biennió degens, ubi in abditos receſſus fugiendo, quinque horas cælestium rerum contemplationi impendebat. Modum ac frequentiam Sacræ Communionis à Sancto Carolo Borromæo edoctus, ea teneritudine animi, diebûs festis usurpabat, ut in lacrymas uberrimas sæpè solveretur, à quibus etiam, diebûs profestis sacrum audiens, post elevatam Sacram Hostiam, sibi temperare non poterat. Hac verò pietate insignem illum promeruit DEI Matris favorem, cum de statu vitæ deliberans, die Assumptionis DEI paræ sacra peracta ad hanc intentionem Communione, illam Madriti,

à Pretiosissima Parente audivit vocem. *Ingredere Societatem Filii mei.* Quam ut ingrederetur, incredibile dictu est, quantas Patris iras, quot obstacula toto triennio fortissimè superavit. Qualem verò in Societate vitam egerit, quàm pretiosa morte brevi coronatam, non est propositi mei referre, qui Aloysium nondum Religiosum, sed adolescentem adhuc in tenera ætate, in aulis Regum, inter Principum delicias, Sodalibus propono. *Ex Virgilio Cepario.*

OFFICIUM S. ALOYSII GONZAGA

Societatis JESU.

AD MATUTINUM.

DOmine labia mea aperies, Et os meum annutiabit laudem tuam. DEUS in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina

Glo-

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto,
Sicut erat in principio, & nunc & semper & in sæcula sæculorum, Amen

HYMNUS

CAnduit noster ludovicus illâ,
Mente, qua semper fuit innocenti
Ut suo crispæ niveo bidentes
Vellere candent.

ANTIPHONA.

ALoysi Gonzagarum decus, honor juventutis, Societatis ornamentũ, castitatis lilium, flos obedientiæ, paupertatis viola, rosa verecundiæ virtutum omnium millefolium, fac ut qui brevi vitæ compendio, grandævæ ætatis perfectionem comprehendisti, te hic imitemur, & ibi laudemus in sempiternum.

Consummatus in brevi explevit tempora multâ,
Placita enim erat Deo anima illius.

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysi-

um ad majorem Nominis tui glori am in Societatem Filii tui vocare dignatus es largire quæsumus ut quem columbinæ innocentiæ jubar imitamur in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Dominum nostrum, Amen.

AD PRIMAM.

DEUS in adjutorium meum &c.
Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri, & Filio, &c.
Sicut erat in principio &c.

HYMNUS.

LIlium plusquam nivei coloris
Integræ vivo tibi castitatis.
Semper ex largis oculis refuso Floruit imbre.
Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS qui famulum tuum Aloysium ad majorem Nominis tui gloriam, in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæsumus ut quem Angelicæ castitatis speculum

esse vidimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum A.

AD TERTIAM

DEUS in adjutorium &c.

Domine ad adjuvandum &c.

Gloria Patri, & Filio, &c.

HYMNUS.

CAlcar in molles penetravit artus,
Sæpius, quando minimè rebellem.
Pinxit armatis laqueis vocata,
Purpura carnem.

Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæsumus, ut quem severum sui corporis vindicem colimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, A.

AD SEXTAM.

DEUS in adjutorium meum &c.

Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri, & Filio, &c,
Sicut erat in principio &c.

HYMNUS.

CUm spopondisset Diadema mundus Sceptra cum dives regio dedisset Sceptra Gonzaga & Diadema, vanas.
Credidit umbras.
Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæsumus ut quem nobis voluntariæ paupertatis ideam proponimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

AD NONAM.

DEUS in adjutorium meum &c.
Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri, & Filio, &c.

Sicut

Sicut erat in principio, &c.

HYMNUS.

VEluti massam figulus sequentem,
Fingit in quam vult agitare formam.
Ductilem, sic te poterant superni.
Flectere nutus.
Aloysi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS qui famulum tuum Aloysium ad Majorem nominis tui gloriam in Societatem Filij tui vocare dignatus es: largire quæsumus, ut quem nobis cæcæ obedientiæ exemplar dedisti in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

AD VESPERAS.

DEUS in adjutorium meum intende,
Domine ad adjuvandum me festina.
Gloria Patri, & Filio, &c.

HYMNUS.

CUm fatigabas precibus beatos,
Et piæ terrám lachrymæ rigabant.

Visus es crebro, quasi raptus, ipsum
Cernere Numen.
Aloysi Gonzagarum decus, &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quæsumus, ut qui nobis Divinæ contemplationis specimen præstitit interris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis Per Christum Dominum nostrum Amen.

AD COMPLETORIUM.

Converte nos DEUS salutaris noster,
Et averte iram tuam a nobis.
DEUS in adjutorium, &c.
Domine ad adjuvandum, &c.
Gloria Patri. Filio, &c.

HYMNUS.

CEssit è vivis Ludovicus omni,
Rite virtutum specie decorus.
Magna virtutum series beatæ.
Tessera vitæ. Aloy-

Aloysi Gonzagarum, &c. *ut supra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysiũ ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: præsta quæsumus, ut quem optimarum virtutum Magistrum habuimus interris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Christum Dominum nostrum, Amen

ORATIO.

HOc tibi nostrum Ludovice carmen.
Debito conor recitare voto,
Ut malum nobis medico porpinquũ.
Pollice pellas.
℣. Dilectus meus mihi & ego illi,
qui pascitur inter lilia.
℟. Oleum effusum Aloysi nomen tuum, Adolescentuli dilexerunt te nimis.

ORATIO.

OMnipotens sempiterne DEUS qui Beatum Aloysium in Societate

Filii

Filii tui JESU, gratia contemplationis & sanctimoniæ candore admirabili exornasti. Præsta quæsumus; ut ejus celebrantes memoriam apud Te, tuam exactam Nominis cogitationem, & puritatis inviolabilem assequamur gloriam. Per Christum Dominum nostrnm, Amen.

O Beatissime Aloysi, Sancte Adolescens, ô magne mundi victor, atque contemptor, quem puriſſimis castitatis insignitum liliis, omnes fines lætabunda voce decantant atque commendant. Obsecro te toto cordis affectu, impetra mihi quod potes à DEO, puriſſimæ castitatis & perfectæ humilitatis, sinceritate, JESU Christo Domino meo deservire.

DEus qui Beatum Aloysium famulum tuum, per totum vitæ tempus ab omnium turpium cogitationum & mortiferæ culpæ macula liberasti, ut perfecto tibi amore deserviret, quæsumus, ut nos ei similes facias, munere & amore Per Christũ Dominũ nostrũ,

CULTUS S. ALOYSII GONZAGÆ

Patroni vitæ innocuæ.

In imitatione virtutum ipsius & devotione ad eundem.

Per hebdomadam eligibilem.

Ad usum specialiter Juventutis Expositus.

Dies 1mi

SAnctus ALOYSIUS specialiter cautus fuerat, in usu oculorum, suorum. Proinde ad retinendos eosdem semper illibatos, nequidem Matris suæ faciem intueri volebat.

Enitere tu quoq; refrænare oculos tuos non concedendo illis eorum objectorum aspectum, quorum desiderium est illicitum, recita autem ad honorem S. Aloysii hymnum sequentem, cum subsequente oratione ad impetrandam custodiam oculorum. Ejaculatoriam sæpius per diem conare elicere.

HY-

HYMNUS.

In laudem. S. ALOYSII GONZAGA.

INfensus hostis gloriæ,
Omnisq; culpæ nescius
Et mollis oſor Curiæ,
Laudetur Aloysius.

Alma juvante Virgine
Ex Matris alvo ducitur
Simulq; Sacro flumine
Nascens puer renascitur.

Primis ab incunabulis
Piæ loquelæ semina
Castis fluunt labellulis
JESU & MARIÆ nomina

Summo Sacer jam Numini,
Curas profanas abdicat
Et se decennis Virgini
Per Castitatem dedicat.

DEO trahente Cælitus
Sic mente pergit vivere
Ut carnis expers Spiritus
Vel Angelus cum corpore.

Hunc non honores Sæculi.
Non magna tangunt nomina,
Non

Non aulici, non ſervuli,
Non cara gentis agmina.
Sed hæc habens deſpectui
Sacriſq; captus gaudiis
Adjunctus almo Cætui
Chriſti potitur præmiis.
Illo nihil perfectius
Nihil fuit conſtantius,
Omni carens labecula,
Fit Sanctitatis regula.
Uni & ter almo Numini
Sanctoq; JESU Nomini
Sit laus decus dilectio
Sit laus & Aloyſio, Amen.

Antiphona, Pſal: 17.

IN te eripiar à tentatione & in Deo meo tranſgrediar murum. DEUS qui præcinxit me virtute & poſuit immaculatam viam meam.

℣. Ora pronobis S. ALOYSI

℟. Ut digni efficiamur promiſſionibus Chriſti. *Oremus.*

DEUS qui S. ALOYSIO Confeſſori tuo inter blandimenta Sæculi Candorem

dorem innocentiæ conservasti; Concede, ut nos quoq; ejusdem exempla sectantes, ab omni peccati labe per gratiam tuam servemur immunes. Per Christũ Dominũ nostrum, Amen.

Jaculatoria.

Aresistentibus dexteræ tuæ custodi me, ut pupillam oculi: Sub umbra alarum tuarum protege me.

Dies 2da.

SAnctus Aloysius excelluit insigniter in victoria respectuum humanorũ. Hinc licet viveret in mediò aularum inter Principes, ipsemet juvenis Princeps; nusquam tamen, ob respectũ quemcunq; desiit profiteri pietatẽ

Disce ab exemplo hujus S. non verecundari apparere etiam inter indevotos probitati addictus. O quanta fit injuria JESU CHRISTO ab illo, qui propter alios, illius erubescit evangeliũ. Non erubesco evãgeliũ: *recole hoc semper & recita hymnũ supra positũ cũ subsequente oratione ad S. Aloysiũ, ut tibi impetret victoriã respectuũ humanorũ. Jaculatoriã sæpius in die exerce.*

Hymnus

Infensus hostis gloriæ &c. ut suprà.

Antiphona.

QUæ mihi fuerunt lucra, hæc arbitratus sum propter Christum detrimenta, verum tamen existimo omnia detrimentum, propter eminentem scientiam JESU Christi Domini mei, propter quem omnia detrimentum feci. Ora pro nobis &c.

Oremus.

Domine JESU Christe qui S. Aloysium Confessorem tuum in mundanæ gloriæ contemptu mirabilem effeciſti tribue quæsumus, ut ejus meritis & imitatione fideles tui terrena despiciant & ad Cælestia semper aspirent. Per Christum &c.

Iaculatoria.

QUid mihi est in Cælo & à te quid volui super terram, Defecit Caro mea & Cor meum, DEUS Cordis mei, & pars mea DEUS in æternum.

Dies

Dies 3tia.

S. Aloysius summam ori suo imposuit Custodiam, ut nunquam deliberatè in ordinatum aliquod verbũ, protulerit. Cum tamen semel tale ex improviso excidisset licèt significationem illius ignoraret, toto tamen vitæ suæ tempore id deflebat.

Imitare hoc exemplum, in cautela adhibenda sermoni, si quam culpam in eo admisisti cum multo dolore confitere. Recita hymnum cum oratione ad S. ut obtineat tibi à Domino moderationem tuæ linguæ Jaculatoriam sæpius itera per diem.

Hymnus. ut supra.

Antiphona.

QUàm pulchra est Casta generatio cum claritate; immortalis est enim memoria illius & in perpetuum coronata triumphat incoinquinatorum certaminum præmium vincens. Ora pro nobis &c.

Oremus.

REfloreàt quæsumus Domine Cor & Caro

Caro noſtra vigore pudicitiæ & caſtimoniæ novitate ut intercedente S. Aloyſio Confeſſore tuo ab omnibus tentationibus liberemur & vitam in terris Angelicam vivere valeamus, Per Chriſtum Dominum &c.

Jaulatoria.

FIat Domine Cor meum & Corpus meum immaculatum ut non confundár.

Dies 4ta.

S. Aloyſius plurimum afficiebatur orationi mentali; cui plures diei impendebat horas ſine diſtractione, hinc ſemper præſentem DEUM mente ferebat, nec unquam ab eo cogitationem ſuam, poterat divertere.

O quantum ſentires juvamen animæ tuæ, ſi quovis die, dares tempus aliquod huic mentali orationi, Non eſt ita ujus difficilis illius, ut forte tibi perſuadet generis humani hoſtis, Experire & agnoſces. Et ſic facilius aſſveſies præſentia Dei, quæ quale non afferret auxilium, ad abſtinendum à peccato?

ſi re-

si recogitares id sæpe: Deus me videt. *Dic hymnum cum oratione infra posita ad S. ut tibi impetret amore & usum meditationis & frequentē præsentiæ Dei memoriam.*

Hymnus ut supra. &c.

Antiphona.

MEmor fuit Aloysius tui Domine super stratum Suum: in matutinis meditatus in te, quia fuisti adjutor ejus. In velamento alarum tuarum exultavit adhæsit anima ejus post te. Ora pro nobis &c.

Oremus.

OMnipotens sempiterne DEUS, qui S. Aloysii Confessoris tui beatam animam perenni vultus tui illuminatione perfundere dignatus es, concede nobis famulis tuis; ut ejus imitatione, te unum super omnia quærentes lucis tuæ radiis jugiter perfrui mereamur. Per Christū Dominū.

Jaculatoria.

TU illuminas Lucernam meam Domine, DEUS meus illumina tenebras meas.

Dies

Dies 3tâ.

S. Aloysius Sæpissimè accedebat ad SS. Sacramentum Euchristiæ & pœnitentiæ. Frequentiæ huic addidit specialem dispositionem, sub tempus Confessionis passus est semel deliquium Tanta fuerat illius compunctio pro peccato veniali forsitan in deliberato. Primum septimanæ triduum impendebat gratiarum actioni pro Communione præcedentis, Dominicæ, sequens triduum dabat præparationi ad suscipiendam futuram S. Communionẽ, sæpiusq; quovis die visitationes SS. Sacramenti instituebat.

Sequere hæc exempla S. Aloysii, & subsequetur inde animæ tuæ singularis profectus, Dic hymnum cum oratione, ad impetrandum ardorem, & devotionem in usu horum Sacramentorum. Jaculatoriam Orationem, sæpius renovato.

Hymnus. ut supra.

Antiphona.

PAraſti inconſpectu meo menſam adverſus

versus eos, qui tribulant me. Impinguasti in oleo caput meum & Calix meus inebrians quam præclarus est. Ora pro nobis &c.

Oremus.

DEUS qui S. Aloysium Confessorem tuum, mirabilis Sacramenti deliciis abundantius recreasti, & tuæ Charitatis, igne vehementius accendisti, concede propitius ut qui ejus patrocinio gaudemus, ejusdem etiam imitatione gaudeamus. Per Christum

Jaculatoria.

EX altari tuo Domine Christum Sumimus, in quem Cor & Caro nostra exultant.

Dies 6ta.

SAnctus Aloysius mortificabat suum innocuum Corpus, jejuniis, Ciliciis, disciplinis, aliisq; asperitatibus; licet esset juvenis, delicatus Princeps, & innocens.

Sequere S. Aloysii exemplum, in usu alicujus austeritatis ad mortificandã carnẽ,

forci-

forte non innocentem, sed peccatricem. Die devotè hymnum cum oratione, ut tibi detur Spiritus mortificationis. Per jaculatoriam sæpius in die expete eundem mortificationis Spiritum.

Hymnus ut supra.

Antiphona.

SEmper mortificationem JESU Christi in corpore nostro circumferentes, ut & vita JESU manifestetur in corporibus nostris

Oremus.

INterveniat pro nobis quesumus Domine, S. Aloysius Gonzaga Confessor tuus, qui Crucis mortificationē jugiter in suo corpore ad tuæ passionis exemplum, & pro tui nominis honore portavit. Per Christum, &c.

Jacuratoria.

DA Domine JESU, qui passus es pro nobis, nobis relinquens exemplum ut sequamur vestigia tua.

Dies 7ma.

S. Aloysius fuit specialiter devotus

Virgini Beatissimæ, cui adhuc in ætate infantili, Florentiæ dedicavit suæ Virginalis puritatis florem.

Assumito Tu quoq; in advocatam tuam, Reginam Cæli, maxime ut eam experiaris protectricem tuæ castitatis Statui tuo competentis. Dic hymnum cum Oratione ad S. Aloysium, ut impetret tibi veram devotionem erga SS. Matrem DEI MRIAM. Per jaculatoriam commenda te sæpius Pretiosissimæ DEI Parenti.

Hymnus ut supra.

Antiphona.

VEnerunt mihi omnia bona pariter cum illa, & innumerabilis honestas per manus illius, & lætatus sum in omnibus. Ora pro nobis &c.

Oremus.

DEUS qui per Sanctissimam Virginẽ, MARIAM S. Aloysio ineundæ Societatis JESU Filii Tui consilium dedisti, eumq; donis cælestibûs exornasti: tribue nobis utriusq; interventu, ut Divinæ voluntati tuæ, in omnibus

per-

perfectè obsequi valeamus. Per eundenm Christum. &c.

Jaculatoria.

MOnstra te esse Matrem.
Sumat per te preces
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.

Dies 8va.

S. Aloysius summo ardebat desiderio salvandæ animæ suæ cujus Salutem ut redderet certiorem, exuit se Principatu Castilionis, crebriùs sibi id inculcando, dum adhuc viveret in medio divitiarum, honorum, recreationum, vanitatisq; mundanæ, *Quid hæc ad vitam æternam?*

Conforma te juxta tuum posse talibus sentimentis. Et vivendum tibi est corpore in medio mundanæ vanitatis, animus tamen sit ab appretiatione illius alienus. Cave itaq; ne inde aliquam animæ tuæ jacturæ inferas, & si quod hac in parte delictum admissum est, per pœnitentiam expiare stude. Dic hymnum supra positum cum oratione

sequente, ex officio Divino designato pro die festo ipsius, desumpta. Jaculatoriam sæpius expende per diem cum affectibus congruis.

Hymnus ut supra.

Antiphona

HIc vir despiciens mudum & terrena triumphans divitias Cælo condidit ore, manu.

℣ Justum deduxit Dominus per vias rectas.

℟ Et ostendit illi regnum DEI.

Oremus.

CÆlestium donorum distributor DEUS qui in Angelico Juvene Aloysio miram vitæ innocentiam pari cum pœnitentia sociasti, ejus meritis & precibus concede, ut innocentem non secuti, pœnitentem imitemur. Per Christum Dominum, &c.

Jaculatoria.

QUid prodest homini si universum mundum lucretur animæ verò suæ detrimentum patiatur?

Adver-

Adversio.

DEvotio hæc si inhoabitur ante festum S. Aloysii quod cadit in 21. Junii, ita, ut terminetur hac ipsa die, vel etiam si inchoabitur aliqua dominica, expedit subsequente Dominica, potissimum autem in Festo ipsius Sancti, ad Confessionem & S. Communionem accedere, pro illo obtinêdo efficatius quòd per S. hujus invocationem, expetitur. Congruum autem esset, ut singulis mensibus semel hæc devotio innovetur addita lectione hujus libelli de electione vitæ status à qua pendet salus animæ & cujus Patronus S. Aloysius eligi potest.

Oratio.

A S. R. C. approbata pro die Canonisationis SS. Aloysii & Stanislai Kostka, pro obtinenda vitæ innocentia quotidie recitanda. (nisla:

℣ Orate pro nobis SS. Aloysi & Sta-

℟ Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus.

DEUS innocentiæ Dator ac Reſtitutor, qui SS. Confeſſores Aloyſium & Stanislaum mirabili vitæ candore ab ipſa adoleſcentia illuſtraſti, concede famulis tuis acceptam innocentiæ ſtolam culparum ſordibus non polluere, & contractis jam maculis, jugibus lacrimis emundare. Per Dominum noſtrum &c. Amen.

Seqnentia, quæ apponuntur, de ſumpta ſunt, ex libro impreſſo Viennæ 1714. cui Titulus.

Manuductio animæ ad Cælum ſive cura innocetiæ ſervandæ, & electione Salutaris vitæ ſtatus confirmandæ

Motiva S. Aloyſii. cur Societatē JESU elegerit

1 QUia finis Societatis JESU maximè accedit ad ſimilitudinem vitæ Chriſti, qui eſt regula perfectæ virtutis; ut enim Chriſtus propter

nos

nos homines & propter noſtram ſalutẽ deſcendit de cælo, ita finis Societatis eſt præter propriam, etiam proximi ſalutem quærere.

2. Legerat in S. Thoma, illam Religionem eſſe perfectiſſimam, quæ addocendum, concionandum, ſaluti animarum conſulendum labores & ſtudia confert: qui dicit: actum ex charitate docendi alios, eſſe perfectiorẽ martyrio; unius enim animæ ſalus plus placet, DEO, quam proprii corporis carnificina, ſeveriſſima jejunia.

3. Non tantum ſpectabat, ubi ſalvari, ſed ubi magis Dei gloriam, & ſic ſuum erga Deum, & proximum amorem luculentius teſtari poſſet; optabat ad Indos & Japones mitti; fidem Chriſti propagare; ſanguinem fundere.

4. Credebat Societatem omni ſtatui conditioni prodeſſe; Regibus in Aula mendicis in hoſpitali, parvis in ſchola, magnis in concionibus, omnibus

sacro tribunali, domi & ruri, & militiæ servire; omnibus omnia fieri.

5. Desiderabat specialiter Juventutem Dei timore & amore imbuere! sperabat in Societate sibi occasionem fore in Gymnasiis, Catechesibus Sodalitiis, &c. id præstandi.

6. Reputabat secum, quod de suis talentis faciliùs DEO esset rationem redditurus, si ea DEI Gloriæ & animarum saluti impenderet, quàm si otiosa sepeliret.

7. Sperabat se majori cum lætitia morituum, si plures secum ad cælum duceret: *Vix dignus olimpo est, ad superos nullo qui comitante venit.*

8. Ut fugeret dignitates Ecclesiasticas, elegit Societatem; cum sciverit in ea votum emitti non modò nullam dignitatem non quærendi, sed nec ultro oblatam admittendi, quàm humilitatem judicabat DEO charissimam, & homini securissimam esse.

9. Videbat Societatem plurimos habere

bere adversarios, tot libros contra illam scriptos, tot quotidie jactari calumnias, ideo beatam judicabat, & Christo propter Justitiam patienti valde conformem; evertendam pridem, nisi à DEO specialiter protegeretur.

10. Audiebat aliorum de Societate judicia valde honorifica: S. Theresiæ, quæ revelatione didicit hoc *Societatis JESU esse privilegium, ut mortuum Jesuitam obvius JESUS excipiat.* S. Joannæ Virginis Neapolitanæ, cui Christus dixit: *Societas JESU mea est, & illam teneo semper intra Cor meum; & non possum ferre, ut in ea sit, qui habeat notabiles, defectus.* S. Philippi Nerii, qui sæpiùs desideravit admitti ad Societatem JESU, qui dicebat: *Filii Ignatii, qui preseverant in Societate, & ibi moriuntur sunt Sancti.* Legit pariter in Annalibus Ordinis S. Francisci apud Boverium, quod P. Madresio Regis Catalauniæ Confessario revelatum

fuerit: *Quicunque moriatur in Societate JESU, cum vita fruiturum sempiterna.* Uti & Sanctum Franciscum Borgiam cælitus didicisse, id à DEO Societati datum esse privilegium, ut nullus, qui in ea moritur, sit damnandus. Legit hæc & venerabatur, sed eadē vitæ sanctitate confirmatum ibat

11. Ingens utilitas, qua toti orbi, proque omnibus Ordinibus, & Statibus subjecta & instrumenta prædara per doctiones scholarum erudit. Certè ante scholas á Societate apertas Religiosi valdè pauci erant in multis claustris, quæ nunc præstantibus viris abundant, quorum plerique in Societatis disciplina eruditi vocationem Religiosam obtinuerunt.

Considerationes, ob quas S. Aloysio Parens ingressum in Societatem JESU dissuasit.

1 HOrtabatur filium Parens, ut si fixum animo esset Religionem ingredi, talem eligeret in qua constanter

ter viveret, ac moreretur. In Societate portam dimissioni semper patere apertam, nec paucos esse, qui Societatem post plures etiam annos deserant. Quæ hinc familæ confusio?

2. Ex aliis ordinibus patere viam ad Cardinalatum & Episcopatum, hos proinde pro familiæ honore præferat, non difficile futurum, ut ad primas infulas perveniat.

3. Religionem suadebat ut ingrederetur, non ita passim exosam plurimis, nec solum hæreticis, sed & aliis.

4. Considerare jubebat, quantam secum molestiam ferant illa intensa studia, quæ passim in Societate usurpantur quam dura sit puerorum in Scholi doctio? per quæ Spiritus facilè dissipatur, & devotio impeditur.

5. Societas est aliis Ordinibus recentior, & mollior, nec vivit mendicato, nec nudipes incedit, nec chorum, nec extraordinaria jejunia vel mortificationes habet vi Regulæ,

consequenter minor ibidem est occasio meriti obtinendi.

6. Longa in Societate probatio, Novitiatus biennium, diversitas graduum, cum non omnes fiant Professi, & alia multa respectu aliorum Ordinum exotica credebat pater, quod Aloysium deterrere debuisset à petendo ad Societatem ingressu. Ex hac enim Societatis ab aliis Religiosis Ordinibus difformitate varii aliorum Relisorum, etiam in opinione virtutis & doctrinæ existentium de Societate sensus causantur, nec omnes exotica ista probant.

Responsa S. Aloysii.

AD 1. Nemo ex Societate dimittitur ob virtutem; tam sapiens Religio non abjicit gemmas, sed noxium sangvinem emittit. Ex cælo Angeli, ex Apostolatu Judas dimissus est, nec ideo vel cælum refugiendũ est, vel Christi sequela. Hortus pulchrior unde lolia extirpantur, mundior

dior & sanior habitatio, unde fordes effluunt; cum mali dimittantur, certus sum me futurum inter optimos. Nemo nisi ob gravissimas causas dimittitur.

Ad 2. Si honores vellet, tùm se in sæculo mansurum. Sanctior in Societate humilitas, & ideo floret, quia quod malũ est, per dimissionẽ perdit, quod bonun est, cavet per dignitates amittere. Una porta semper aperta, semper clausa est altera.

Ad 3. A malis vituperari laudabile. Qui Societatem persequntur vel hæretici sunt, vel invidi, vel ignorantes vel mali. Quò plus patietur, eò amplius florebit.

Ad 4. Ad studia se natum ajebat factumque. His otium impediri, excoli mundum, confundi hæresim, nec impediri pietatem; cum studia hac intentione susceptа, omni choro & oratione meliora, Deòque gratiora sint.

Ad

Ad 5. Nova sæpe meliora sunt veteribus. Quis, Ordo DEO charior, & mundo utilior? se dicebat attendere. Mortificatio interior est exteriore melior; quanquam nec à mortificatione sit desumenda Ordinis perfectio, sed à charitate in DEUM & proximum; quæ ipsa plurimas secum fert mortificationes.

Ad 6. S. Ignatium dicebat legisse omnium Ordinum Regulas & iis visis, quod optimum judicabat, sele gisse; esse omnia tum à Pontificibus, tum à Concilio Tridentino laudata

Quæ Religio præeligenda.

1 Multi facile se determinant ad statum Religiosum, in hoc solum dubii, quám eligere tuto debeant Pro quo lumine ulterius DEI voluntas precibus & piis operibus, exquirenda.

2. Cæteris paribus eligenda est Religio, quæ est perfectior, nam in omnibus, quod optimum censemus, eligimus.

3.

3. Perfectio Religionis non est in majori externo rigore, S. Thomas 2. 2. q. 1. a. 6. ait: perfectissimam esse mixtam, quæ activam vitam jungit contemplativæ.

4. Non eligenda, quæ in se sit perfectissima, sed quæ deliberantis naturæ, talentis, qualitatibus, est optima, in qua talenta naturæ, & dona gratiæ utilius impendi possunt.

5. Vide, quæ Religio sit DEO gratior? ubi possint fieri plura bona? ubi occasio actionum heroicarum, & laborum insignium pro gloria DEI præstandorum? quæ vitæ Christi conformior?

6. Non attendendum ubi sit victus lautior, splendidior amictus, major vivendi commoditas. Nam si bonus Religiosus esse vis, hæc in postremis habebis; nec majores commoditates appetes, quam forte in sæculo habuisses.

7. Nec ideo amplectenda Religio, quod

quod eam Parentes, aut Cognati suadeant, nisi idem etiam DEUS suadeat; qui propter hominem quemcunque intrat Religionem, graviter errat, & ab homine, non à DEO præmium expectet.

8. Ingredi velle Religionem spe promotionis secuturæ, vel appetitu majoris libertatis, vanitás est. Ingredi, ut sine tua cura vivas, est panè, non Christum, quærere.

9. Vide, in qua Religione sit major votorum Religiosorum observantia Paupertas ibi est major, ubi magis abest proprietas, & usus pecuniæ in privato Religioso. Castitas floret, ubi absunt comessationes, otium, liberior cum externis sine teste conversatio. Viget magis obedientia, ubi desunt exemptiones, privilegia, &c.

10. Attende, ubi major compositio, & modestia, & morum gravitas? ubi major superiorum vigilantia? vel ubi boni magni fiant; &

mali

mali contemnantur, aut etiam repellantur? ubi pauciora scandala & mala exempla?

11. Ubi magis exulet ambitio, quæ maximorum dissidiorũ est mater?

12. Ubi vigeat major unio & concordia? *Ubi enim pax, ibi DEUS.* Non quæcunque autem pax, sed in dilectione DEI fundata, alias Nahum. 1. *Sicut spinæ se invicem complectuntur, sic convivium eorum pariter potantium.*

13. Ordinis antiquitas, vel novitas ad ejusdem sanctitatem parum faciunt. Observa quomodo nunc quivis ferveat in observatione Regulari?

14. In qua Roligione sperare possis majorem à Confratribus tuis charitatem, plura pro animæ tuæ refrigerio sacra, vel preces?

15. Ea demum appetenda, inquam sperare possis admissionem; nec tamen esto pusillanimis. Si DEUS dedit velle, dabit & perficere. Tenta, te insinua.

16.

16. Illud etiam attendere proderit: quæ Religio inter homines magis æstimetur? quæ universaliter toti mundo utilior? ubi tu secundùm tuorum talentorum mensuram plus boni te facturum sperare possis; adeòque plura apud DEUM pro æternitate merita colligere valeas? hanc crede tibi à DEO præ reliquis esse destinatam.

17. Dum has considerationes facis, illud præ primis attende, ne vel à notitia vel affectu Religiosorum te duci sinas, sed rationes bene pondera, quid tibi expediat?

An consultum sit svadere alicui Religionem?

1 SUnt Religiones, quæ priusquam petentem admittant, ex eo quærunt, an ab aliquo sit persuasus? & si affirmativè respondeat, ejus admissionem differunt, ut rem magis examinet, ac cum DEO conferat.

2. Si locutio hominis, solum sit instru

instrumentum, quo DEUS utitur ad aliquem vocandum ad Religionem, tum vocatio est à DEO, & securè potest dari executioni, sic Andreas Petrum adduxit ad Christum. S. Bernardus triginta aliis Religionem persuasit, à Christo dictum est Apostolis: *Faciam vos fieri piscatores hominum.* Matth. 4.

3. Christus vocans Saulum ad Apostolatum, misit eum ad Ananiam: *Ille tibi dicet, quid te oporteat facere.* Actor: 5. Homines nempe DEUS regit & instruit per homines.

4. Licet *Fides* sit *donum ac lumen DEI*, tamen est *Fides ex auditu.* Rom. 10. Primam nempe scintillam seu fidei, seu vocationis injicit & accendit DEUS, quæ deinde voce hominis, quasi flabello animatur in flāmam luculentam.

5. Si homo non proponat suam authoritatem, non affectum, non munera; sed verbum DEI, sed motiva

tiva supernaturalia tunc eum secure non solum audire, verum & sequi potes; *talia verba quinque præstabunt decem millibus.* 1. Cor. 17. quanquam.

6. S. Thomas etiam munusculis attractum putet veram habere vocationem, eò quòd etiam is, qui naturalibus motivis impulsus Religionem intrat deinde accedente solidiori instructione mutare soleat motivum, & veram vocationem obtinere.

An liceat impedire aliquem à Religione?

1 QUisque post annum decimum quartum ætatis habet jus ingrediendi Religionem, si velit; á quo jure qui illum vi, vel fraude impedit, graviter peccat, quia facit illi in re gravi injuriam.

2. Si quis alterum impediret ab officio obtinendo, à matrimonio, ab alimentatione totius vitæ, graviter delinqueret: quantò magis ille, qui

à ma-

à majori longè bono, nempe Religione impedit.

3. Non solum vi, aut fraude, minis, verberibus, &c. impedire ab ingressu Religionis, peccatum est; sed etiam metu reverentiali, importunis precibus, & lachrymis parentum; licet enim talis metus & moralis coactio in foro externo non videatur cadere in virum constantem; in foro conscientiæ tamen tollere judicatur libertatem, adeòque per talem gravis fit injuria illi, qui his impeditur ab eo bono, ad quod jus habet.

4. Qui dissuadet alteri Religionem, in qua is salvatus fuisset, si deinde pereat, quod facile fieri potest, quid aget, ubi DEUS animam hujus ex ejus manibus repetiturus est? quomodo talis anima damnata maledicet æternum tali seductori.

5. Si quem ad DEI obsequium properantem quis impediat, non illi solum,

lûm, ſed & DEO injuriam facit, dum DEI conſilium ſuo pervertit; animam ad Chriſti caſtra vocatam, ſub diaboli vexillo detinet. *Retrahere à Religione eſt Chriſtum in alterius pectore occidere.* S. Hier: ep. ad Heliodor

6. Si Rex ad aulam invitaret aliquem, nefas duceres impedire, & quid Regi Regum reſpondebis, ſi quem ab ejus obſequio avocas?

Axiomata bonæ Deliberationis.

1 IN Deliberatione ſequi potius oportet rationem, quam ſenſum; ideo DEUS homini rationem dedit, & per hanc ab animalibus diſtinxit, ut eam ſequeretur. Senſum ſequi, brutorum eſt.

2. Ex duobus bonis, id quod majus bonum eſt, eligendum; intellige quod majus bonum eſt vere, non tantum apparenter, præterea quod eſt majus bonum, non ſolum tuo ſed aliorum prudentum judicio.

3. E duobus malis, minus eligen-

Quod

dum, Quod autem sit minus, dependere debet à prudenti judicio.

4. In concursu plurium bonorum aut malorum non attendendum solummodo admajorem numerum, sed potius ad pondus, cum unum bonum pluribus bonis prævalere possit.

5. Bona æterna bonis temporalibus, & mala temporaliá malis æternis præeligenda sunt. Ideo bona omnia temporalia negligenda sunt, ut malum æternum caveatur.

6. Bona certa bonis incertis; mala certa malis incertis præferenda, juxta S. Aug: tene certum, dimitte incertum.

7. Bona in re, prævalent bonis in spe, id est præsentia futuris. Hòc intellige de temporalibus; nam bona æterna futura, prævalent præsentibus temporibus.

8. Nullus status in creatis inveniri potest, in quo non multa occurrant incommoda; ille proinde eligendus,

gendus, qui plura commoda & pauciora habuerit incommoda.

9. Non semper est major virus, ubi major est arduitas, si hæc se teneat ex parte operantis.

10. Corporis mortificatio non est melior, animi mortificatione. Paupertas non est semper perfectior, quæ est in se major, sed quæ fini Religionis est mágis proportionata.

11. Etiam instatu imperfectiori perfectiùs vivet is, cui propter impedimentum naturæ in sua potestate non sitæ, deest aliquid, quod exigitur ad statum in se perfectiorem. Sic debilior corpore perfectùs vivet in Religione, quo ad externas mortificationes minus austera.

12. Si DEUS alicui negavit id, quod hic aut ille status postulat, certus sit, quòd illum non destinet ad hunc statum.

13. Bonus Spiritus se bonis insinuat placidè, sicut gutta in spongiam,

& in-

& inducit animi hilaritatem, & movet ad devotionem.

14. Spiritus bonus malis se insinuat implacidè, sicut imber cadens in petram, & conscientiam pungit, terret.

15. Malus spiritus bonos invadit implacidè, cum perturbatione, malos verò placidè; & his objicit delectationes sensuales.

16. Quando consolatio venit nullâ præcedente causâ sensibili, est signum Creatoris absque ullis mediis increatura rationali operantis.

17. In motibus internis, quorum causas & originem ignoras, attende finem ad quem inclinant, si hic bonus est: indubiè motus ille oritur à bono Spiritu; si finis vel malus est, vel majoris boni præpeditivus, originem ducit à malo spiritu.

18. In desolatione, dum nempe anxietatem, pusillanimitatem, & intellectûs obscuritatem, & animi tor-

porem sentis, nihil est determinandum,

Signa Vocationis Divinæ

PRobate Spiritus, si ex DEO sunt. I. Joan: II. Nec enim omni instinctui credendum, neque cuncta desideria, quæ bona esse censentur, sunt opere exequenda, cum sæpe dæmon se possit in Angelum lucis transfigurare.

II. Si ab ipsa pueritia diu & constanter sentiatur affectus ad aliquem statum, idque maxime sub oratione, & pietatis exercitiis, absque eo, quod ille status ab ullo sit persuasus.

III. Si quis ita constitutus sit, ut nisi crederetur hic instinctus esse à DEO, promptissimus foret, ei nullo modo obtemperare.

IV. Si quoties recordatur hujus instinctûs, toties sentiat se impelli ad bonum, & desideria Christum humilem, pauperem, sequendi, e-

aque

aque omnia præstandi, quæ ad animæ salutem, & DEI gloriam spectant.

V. Si talis instinctus veniat cum animi pace, & lætitia, & in longiori ejus cogitatione gustum & consolationem sentiat: è contra dum ab eo se avertit, & mentem aliò applicat, sentiat animo suo non satisfieri.

VI. Si sentiat sibi in animo quasi promitti vires ad perferendum omnia onera & incommoda illius statûs, addique spem ad vincendas impugnationes tum dmonum, tum aliunde occurrentes.

VII. Si rationes sibi objectas facile solvere possit, nec aliorum dissuasiones multùm curet; nec moveatur in oppositum aliorum exemplis, quidcunque illi agant, aut eligant.

VIII. Si desideria ad hunc statum occurrant & se insinuent, absque eo, quòd quis studiosè ad illum reflectat, maxime si id contingat in casu aliquo subitaneo C2 IX

IX. Inclinatio hæc ad aliquem ſtatum non neceſſariò debet eſſe valde vehemens, ſed ſufficit, ut ſit talis, ut adverti poſſit. Errant proinde, qui non credunt ſe vocari, niſi quaſi ardeant deſiderio alicujus ſtatûs; aut niſi continuò, diu noctuque ſe impelli, ac quaſi per capillos ad eum ſe trahi ſentiant, quòd licèt aliquando faciat DEUS, plerumque tamen non facit. Tonabat quidem vehementiùs dum Saulum ad ſe vocavit, Apoſtolos tamen in ſibilo auræ tenuis permodùm tranſeuntis vocavit, & uterque modus erat vox DEI.

X. Præter hanc affectionem ad aliquem ſtatum, ſolet DEUS vocare per illuſtrationem intellectûs, qua quis perpenſis rationibûs agnoſcit, quis ſtatus pro ſua ſalute, aliiſque circumſtantiis ſit melior.

XI. Si & affectio interna trahat, & intellectus ſtatum ſuadeat, uno eſt, ut quis dubitet. XII.

XII. Si ratio ſuadeat ſtatum aliquem, & voluntas quaſi reluctetur, abſque ulla poſitiva ratione, ſed ſolum ex aliquo metu, vel naturali irreſolutione, præ reliquis eſt certius indicium veræ vocationis; nā ſignum eſt, quòd inter ſe pugnet bonus & malus ſpiritus; bono adhærere etiam cum renitentia propriî appetitûs eſt majoris meriti. Talis vocatio eſt conſtantior; affectus enim facilè mutatur, ratio ſemper manet. Dum Chriſtus ſe juxta Patris æterni vocationem, & voluntatem vellet inchoandæ paſſioni accingere, *capit*, ſcriptura teſte, *pavere tædere & mœſtus eſſe*; nihilominus tamen ab executione voluntatis divinæ non receſſit, ſed ſe ad eam adimplendam animavit, dicens: *Surgite, eamus.* Ita decet eum agere, qui ratione convincitur, quæ ſit voluntas DEI, licèt natura, & ſenſualitas ab ejus executione horrorem.

& renitentiam ostendat. Vetus hæc & optimè nota omnibus Ascetis pugna est, in qua *caro concupiscit adversus spiritum, & spiritus adversus carnem.* Gal. V.

Signa veræ Vocationis ad determinatam Religionem.

1 PRopositum de ingressu Religionis non indigere probatione, utrum sit à DEO? docet S. *Thom: II. II. quæst: ult: art. ult. ad I.* intellige, quando finis primarius est ex motivo supernaturali, nam ad nihil salutare nos moveri sine gratia DEI, docet fides. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* Joann: VI.

II. Caro & sanguis non revelat ea, quæ spiritûs sunt, non appetit mortificationes, solitudinem, paupertatem.

III. Dæmon non vocat ad Religionem, quia non suadet humilitatem, honorum contemptum; aliunde

ũde quasi leo rugiens circuit quærens, quem devoret, non quomodo salvet.

IV. Licèt dæmon possit se in Angelum lucis transfigurare, non tamen facile credendum est, quod suggerát Religionem, ut in ruinam præcipitet; quod ipsum facile colligi potest.

V. Si finis eligendi Religionem sit malus, sicut dum Basilius magnus petebat religionem ingredi, ut sub habitu Monachi artes magicas facilius posset occultare, certum est hanc vocationem esse à dæmone.

VI. Si quis appetat statum Religiosum mollem, minus perfectum, ubi major libertas, vita commodior; cum tamen ille ob satisfactionem pro peccatis vel habituum pravorum emendationem indigeret severiori, ubi major corporis castigatio sit, & plures abstinentiæ; hic dæmon suaderet bonum fictum.

VII. Si quis immoderato fervore actus, appetit Religionem duram, quam ex complexionis aut educationis teneritudine ferre non possit, labor est dæmonis, volentis hominem deducere ad desperationem

VIII. Si quis aspiret optimâ mente ad Religionem, qui tamen teneretur succurrere Parentibus; non agitur à bono spiritu; nec enim DEUS suadet bonum, ut inde eveniat malum; nec minus bonum, impeditivum majoris.

IX. Si quis velit statum aut Monasterium ingredi, quia ibi habet notum, vel Cognatum, vel superiorem sibi faventem, à quo favores & promotionem sperare possit, vocatio non est à DEO, sed carne & sangvine, licèt nihil mali intendat.

X. Si finis ingrediendi Religionem est ex causa temporali v. g. ut consequatur bonum aliquod temporale,

porale, vel malum temporale fugiat, solum secundariâ, & per modum occasionis; talis vocatio potest esse à DEO, modò causa motiva principalis sit supernaturalis.

XI. Si quis ex paupertate acquirat animum ad Religionem, ut non cogatur esse sollicitus de alimentis, & necessàriis, tunc hæc vocatio est à DEO, quando primario in Religione quærit DEO servire, animam salvare; licet non multum deliberasset, si dives fuisset; in hoc enim desiderium sine cura vivendi, solum fuit occasio deliberandi de statu vitæ.

XII. Majora & certiora signa requiruntur ad manendum in sæculo, quam ad ingressum Religionis, cum hoc sit de bono meliori; & apud omnes certum sit statum Religiosum secundùm se esse perfectiorem sæculari, ac tutiorem ad salutem, minimum de toto genere loquendo; li-

cèt in particulari alicui in individuo, ob ſpeciales rationes poſſit ſtatus ſæcularis eſſe magis aptus ad ſalutem

XIII. Si quis moveatur ad Religionem, antequā ullum in ea noſcat, vel cum ullo agat, ſignum eſt operantis Spiritûs Sancti, adeòque tutò hunc ſequi poteſt.

Quomodo determinatio ſtatûs ſit facienda?

1. SEmper hærere in dubio, nec ullum deliberationi finem ponere, gravis eſt error. Si metum ſequeris ex eo, quòd fortè poſſes errare: nunquam quidquàm eliges, quia ſemper manebis homo. Satis prudenter determinas, quod DEO conſultô, rationibûs ſuadentibûs, approbante viro ſapiente & piô concludis.

II. Die quo deliberationem concludere ſtatuiſti, ſolitò devotùs communìca; fervetiùs ora; fac plura bo-

bona opera; cura legi, vel audi Missam pro animabus in purgatorio; Beatam Virginem, Angelum Custodem, & alios Patronos invoca.

III. peractâ communione domum redux separa te ab omnibus aliis hominibus, & negotiis.

IV, Imaginare, ac si nihil in orbe existeret præter DEUM, & te, unicùmque tuum negotium esse, animam tuam salvare.

V. Quære ex te, quid tibi expediat? status sæcularis? an Ecclesiasticus? an Religiosus?

VI. Habe chartas præparatas, in quibus pro singulis statibus rationes pro, vel contra notare possis.

VII. In consilium voca DEUM, quid ille verbo, exemplo, instinctu tibi suadeat? Secundò, quid fini, ad quem creatus es, & quem unicè intendis, assequendo utiliùs? Tertiò, quo in statu vixisse optares in morte? Quartò, in quo statu facilius de talentis DEO ratio-

nem reddere possis? Quintò, quid tu alteri, quem valde amas, in hac re suaderes? Sextò? quid tuæ naturæ, viribus, & talentis accommodatum magis?

VIII. Rationes, quæ te ad hunc vel illum vitæ statum moveant, debent esse supernaturales, æternæ; licèt etiam humanæ prudentiæ conformes admitti possint. Tu singulas in chartam conjice, ut eas directori tuo proponere possis.

IX. Non statim uno commodo alicujus statûs viso, illi adhærendum, sicut nec ob unum incommodum ab illo recedendum; sed omnibus simul collectis, videndum, quid magis expediat pro æternitate beata? Cum in omni statu sint aliqua commoda, & aliqua incommoda, vix fiet deliberatio, in qua una pars ita certò & clare eligenda proponatur, quin aliquid in contrarium occurrat. Eò prudenter inclinat

clinat deliberans, quò potiores causæ vocant.

X. His ita consideratis & conscriptis, facile advertes quò inclinent rationes, & ad id te coram DEO resolve, ex suppositione, quod animæ tuæ director probaturus sit, cum quo quamprimum tuam mentem & rationes confer.

XI. Si determinare te non posses, non suaderem, ut rem sorti committas, v. g. ut diversos status diversis chartis inscribendo, quem sorte traheres, ad illum te resolveres, sed potius pro determinatione pleniori posses facere S. Ignatii exercitia per aliquot dies.

XII. Si rationes satis clare te invitent ad aliquem statum, à quo tamen affectus abhorret, non debes impediri indeterminatione, præstat enim rationem, quam cœcum affectum sequi.

XIII. Dum sic deliberas, cum DEO,

DEO, Sanctis, animæ tuæ arbitro: cum aliis pauca hac de re agas; multi enim consiliarii plus obsunt quàm prosunt, faciliùs te perplexum reddent, quam tibi dubium eximant; maxime cum vocatio vera magis à DEO pendeat, quam à prudentia humana; consequenter satis erit cum illo agere, quem tibi DEUS sui loco destinavit, nempe cum Confessario. Quanquam deliberatione factâ non vetem mentem tuam etiam iis, ad quos ea res pertinet, aperire.

Monita post factam electionem ad Religionem.

1. DEO pro hac gratia quâ post Creationem, & Redemptionem vix major esse potest; grates agat; quod fieri potest in communione: simulque roget, ut hanc Sanctam in eo cogitationem conservet, & ad eam perficiendam, & amoliendâ omnia impedimenta vires tribuat.

II.

II. Post DEUM maximè Sanctissimæ Matri tuæ vocationis executionem commenda: ut quæ est Salutis Mater, sit etiam vitæ ad tuam salutem Manuductrix. Hæc Religionum omnium mater est.

III. Proderit etiam aliquem Sanctorum in Patronum vocationis eligere, cui negotium hoc frequentius, ferventiusque. Comendetur Patronus hic ex illo Ordine esse poterit, quem quis elegit.

IV. Vocationis adimplendæ magnum ac frequens in se desiderium excitet, firmumque propositum faciat: nullâ tentatione carnis, mundi, aut hominum ab ea recedendi.

V. Media huic fini oportuna adhibenda, quæ plerumque sunt duplicia. *I. Pietas*, quæ consistit in Sacramentorum frequentia, in extrinseca, præter intrinsecam, devotione, in bono exemplo condiscipulis dando, &c. II. Studium diligens & accuratum. VI.

VI Vocationem suam non multum jactare, nec aliis, quorum non interest, manifestare, præstat.

VII. Si quos ejusdem esse vocationis adverterit, poterit cum iis frequentius agere. Cum piis tamen & paucis, talibusque, è quorum conversatione sit spes profectûs in vita sancta, per conversationem ab omni levitate & peccato etiam levi alienam, per colloquia, de mundi vanitate, præstantia virtutis, Religiosi status felicitate, de periculis in sæculo; tales enim sermones decent eos, qui habent vocationem ad Religionem.

VIII. Si quæ difficultates contra vocationem suboriantur, ut primum incidunt, aut ab aliis audiuntur, statim aperiendæ sunt Patri spirituali.

IX. Cavendus est omnis excessus, nec hospitia adeunda, nec convivia, nuptiæ, compotationes, aut

aliæ,

aliæ, ut vocantur, Societates frequentandæ. Vitandæ pariter rixæ & contentiones, &c.

X. Conetur se accommodare sensim ad modum vivendi electi statûs, inquirat de ejus consvetudinibus, praxibus Pietatis, mortificationibus, & imitari conetur.

XI. Non oberit, si motiva scriptô, sibi annotet, quibûs ad hunc statum eligendum est inductus, quæ in tentatione, vel aliqua desolatione relegere poterit, ut se confirmet.

XII. Petat etiam à Confessario informari de difficultatibus, quæ in Ordine electo occurrere possent; item quæ sit votorum obligatio, ut ad hæc se præparare possit.

XIII. Denique sæpius consideret illud Christi, Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno DEI; Sicut enim

enim vocatio est signum prædestinationis, ita à vocatione resilire signum est reprobationis.

XIV. Votum tamen non facile faciat, maxime si vocationis fundamētū sit affectus vehemens ad aliquem statum, posset enim contingere, ut affectu imminuto voti pœniteat, maxime cum votum Religionis non facile possit commutari vel dispensari etiam in Jubilæis. Si tamen vocatio sit fundata in rationibus valde convincentibus, & adessent multæ in oppositum tentationes, posset talis accedente Confessarii assensu votum emittere, sed hoc in raro casu.

XV. Ad multa difficilia in Religione se præparet. Errant qui aureos sibi montes promittunt; ubique invenientur difficultates.

An possit quis vocationem non sequi?

1 Doctrina est Doctorum, quod vocationem non sequi, non sit peccatum simpliciter; eò quod vocatio non sit præceptum; sed consilium: *Si vis perfectus esse.* Matth. XIX. Si tamen quis agnoscat, vocationem hanc esse in remedium suæ fragilitatis ad salutem, & conscientia dictat, magnum in sæculo salutis esse discrimen, talis sub peccato obligatur ad vocationem implendam. Nam juxta S. Gregorium aliqui sunt, qui nisi omnia relinquant, salvari apud DEUM nullatenus possunt.

II. Si autem nesciat, an in remedium necessarium salutis, an tantum ad augmentum præmii DEUS vocet, tunc timeat, ne, si vocationi dissentiat, illud audiat, Psal. CXVIII. *Noluit benedictionem, & elongabitur ab eo* Nam. III.

III. Qui consilium vocationis nō sequuntur, plerumquè non salvantur. Prævidit enim DEUS, te in his v. g. circumstantiis peccaturum; ideo te vocavit: quia verò vocanti non respondes, peccabis, & peribis.

IV Ille juvenis Evangelicus erat innocens, cum ipse fassus sit, se omnia mandata à juventute servâsse, ob quod àChristo dilectus est. Dein tamen periit damnatus, nempe: quia DEUM vocantem non secutus, in peccata incidit.

V. Idem DEUS minatur omnibus vocationem respuentibus Prov: I. *Vocavi te, & renuisti: ego quoque in interitu tuo ridebo.*

VI. Qui gratiam vocantem DEI negligit, meretur, ut alias gratias ei DEUS subtrahat, unde fit, ut talis æternum pereat. Si te Rex ad suum obsequium vocaret, tuque sine justa causa ob tuam majorem commoditatem non ires, putasne,

quod

quòd Rex magnam impotterum tui curam haberet?

VII. *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno DEI.* Ut vocationem sequi signum est prædestinationis ad cœlum, ita eam negligere signum est reprobationis.

VIII Pleni sunt Religionum Annales tristibûs prorsus exemplis eorum, qui à DEO ad Religionem vocati, nec hoc Domini consilium secuti, non modo spe suâ, ob quam vocationem excusserunt, exciderit, sed in varias calamitates, mortem infamem inciderint. Unum sit pro mille aliis, quod Toleti in Hispania nobili Adolescenti accidit, qui cum vocationem, quam ad statum Religiosum habuit, dissimulâsset, eamque hilariori vitâ excutere laborâsset, sensim sine sensu à vita proba & innocente ad sequiorem, per malorum sociorum exem-

pla-

pla deductus; eò venit, ut brev etiam anteſignanum ad vitia ageret; non tamen diu: nā febriculâ ad lectum proſtratus eò intra pauculos dies deductus, eſt, ut mors præ foribus eſſe nuntiaretur: proinde tam medicus, quam circumfuſi ad lectum amici eum ad confeſſionem hortati ſunt, ſed fruſtra; vocatur Confeſſarius, ſed nec hic eum ad eluenda exomologeſi peccata diſponere potuit; ad DEUM proinde orationes pro illo fundere cum domeſticis ſtatuit, & dum coram Crucifixi effigie pro illo Pſalmum. *De profundis* oraret, ad illa verba: *Fiant aures tuæ intendentes, &c.* Crucifixi effigies, reſolutîs de Cruce brachiîs obturavit aures, & tremendam hanc vocem emiſit: *quia vocavi te, & renuiſti, ego quoque in interitu tuo ridebo*, & ſub his verbis infelicem animam infelix juvenis cum vita amiſit. Quis dubitet quin Juvenis hic vitam

tam meliori fine terminâſſet, ſi DEI vocationem ſecutus, ſe Religioſo ſtatui mancipâſſet. Heu! quam periculoſo calle gradiuntur illi, qui ſeriem Divinæ Providentiæ ad ſuæ voluntatis arbitrium detorquere nituntur!

Executio vocationis an differenda?

1. QUi ſponte ſuâ differunt vocationis executionem, plerumque perdunt; nec raro fiunt deterrimi. Hæc DEI pœna eſt. Juvenis Evangelicus qui ob Patris ſepulturam Chriſtum ſequi diſtulit, vocationem perdidit, & ut SS. PP. dicunt, periit. Si aliquando, cur nō modo? ſi non modo, forte nunquā!

II. Certò ſibi perſuadeat, quidquid temporis in vocationis executione ſponte ſuâ quis interponit, tam diu maximis omnino damnis ſe eſſe expoſitum: differre enim eſt, non

velle;

velle; ideo Chrysostomus ait: torporis initium est hæc dilatio, est ultimum dæmonis diverticulum, ut procrastinatione sensim fervor intepescat, sicque diabolus facilius eum plenè ab hac mente retineat.

III. Quis vult Conciliis, & omnibus Doctoribus esse sapientior? qui omnes docent posse quemvis decimô quintô ætatis annô elapso, etiam invitis Parentibus Religionem ingredi. Certè Scripturâ teste: *Bonum est viro, cum portaverit jugum ab adolescentia sua.* Thr. III.

IV. Nec dicas: Juvenes non cognoscunt suas vires, nec intelligunt, quid ipsis conducibilius sit, nec scire possunt, an vocatio sit à DEO &c. Qui enim hodie nescit, quomodo post annum resciet, ubi erit pejor, & gratia DEI indignior? *Non est, crede mihi, sapientis dicere: vivam: sera nimis vita est crastina, vive hodie.*

V.

V. Ætas quò minor, eò aptior est instructioni; sicuti etiam in omnibus artibus citò juvenis applicatur, ut eas tantò perfectius assequatur, parvæ arbusculæ debent in hortum transferri, ut fructum ferant, in grandioribus periculum est, ne trāslatæ exarescant.

VI. Si juvenes diutius maneant in sæculo, cum ceræ mollis instar omnem figuram, recipiant; facile malis consvetudinibus assuefiunt. Ætas illa ab Anno XV. ætatis, usque ad XVIII. & ab hoc usque ad XXV. summis expositа est periculis. Denique navis quamdiu extra portum est, in naufragii periculo est.

VII. S. Anselmus ait: qui Juvenes ingrediuntur, sunt similes Angelis nunquam lapsis, qui nesciunt, quid sit corruptela ita Religioni assvefiunt, ut vix ullam difficultatem experiantur. Spiritualia facile imbibunt, quia phantasia necdum turpi-

bus est infecta speciebus, & quia ignoti nulla cupido, tales certi sunt de innocentia tumulo inferenda.

VIII. Ita à Christo vocatorum exempla docent. *Levi* sedens ad telonium, *surgens* relictis omnibus secutus est eum. *Luc: V.* Petrus & Andreas *continuo* relictis retibus. Jacobus & Joannes *statim* relictis retibus & Patre. *Matth. IV.* Cæcus, projecto vestimento suo, *exiliens* venit ad eum vocantem. *Marc X.*

IX. Nec ætas te excuset, si decimum quintum ætatis annum expleviſti. S. Franciscus à Paula XIII. S. Thomas XIV. S. Benedictus XII. annorum Religionem ingressi sunt. Ille, quem *Matth. XIX.* Christus vocavit, Adolescentulus erat. Felicissimus, qui in prima innocentia Religionem ingreditur! talis offert Deo sacrificium absque macula.

X. Gratius Deo donum est, si id quod offertur, sit purum adhuc & inno-

innocens, ideo dicit: *Sinite parvulos venire ad me.* Marc. Credereſne eum eſſe humanum, qui te donare vellet flore marcido, fructu putrido, carne rancida? nec tu te Deo offerre debes, integritate jam deflorátá, mente infecta. Fructus præcoces grátiores: qui citò dat, bis dat.

XI. Neſcit tarda molimina Spiritus Sancti gratia S. Ambr.

An Parentibus à vocatione revocantibus obediendum?

I. POſtquam dæmon deſperat tentationibus candidatum vincere, Parentes, Cognatos, &c. pro inſtrumento adhibet, ut his voluntatem invertat. Certum proinde habe, quidquid deliberationem rite factam impedit, id omne à dæmone inſtigari.

II. Natura indidit affectum teneram ergá Parentes; ſed præceptum

DEI jubet majorem exhiberi DEO. *Qui amat Patrem & Matrem plus quam me, non est me dignus.* Matth: X.

III. Quid alii dicant, aut agant, illi viderint; tu curam tuæ salutis habe: nemo pro te Judici respondebit, si vocationem ejus negligas; tui loco nullus infernum intrabit; tu, non alius, ob neglectam inspirationem punieris, quia cognovisti voluntatem Domini tui, & non feciſti. *Luc: XII.*

IV. Sed Mater flet inquies. Respondet Climacus: Melius est contristari Parentes, quàm contristari Dominum JESUM; hic nos creavit & salvavit, illi sæpe suos amando, perdiderunt. Fleant illi, modo gaudeant Angeli, fleant illi potius nunc, quam ut tu fleas æternum. Veni separare hominem adversus Patrem suum. *Matth: X.*

V. Sed præceptum Dei Parentibus jubet obedire. Ita si nihil contra Dei voluntatem jubeant. Recte

Ber-

Bernardus: Sola causa non obediendi Parentibus, Deus est. Si ininfirmitate plus medico, quam Patri obedis, cur non etiam in vocatione Deo potius, quam Parenti obediendum? *Si quis venit ad me, & non odit Patrem suum, non est me dignus.* Matth: VIII.

VI. Certa apud omnes doctrina est: filium post XV. ætatis annos, etiam quomodocunque invitis Parentibus, ingredi posse Religionem; & qui talem impedit ei facit injuriam. Nisi extremæ Parentis necessitati filium succurrere jubeat præceptum.

VII. Christus ipse dolentibus Parentibus, & insciis, in templo remansit; cur ad Deum vocatus, etiam invitis Parentibus, si aliter non possit, ire renuat? fecere SS. Benedictus, Calybita, Thomas Stanislaus, & sexcenti alii. Quamquam optandum sit, ut bona Parentum venia & cum eorum benedictione filius discedat.

VIII. Sufficiat dictum S. Hieronimi

nimi Ep: 1. Licet parvulus è collo pendeat nobis, licet sparso crine, & scissis vestibus ubera, quibus te nutriebat mater ostendat; licet in limine Pater jaceat: per calcatam perge Matrem, siccis oculis ad vexillum crucis evola. Solum pietatis genus est, in hac re esse crudelem.

IX. Si te Parentes impedire velint, tu eorum iram & affectus moderate feras; rationes oppone objectionibus, calumnias cum demissione excipe; aliorum intercessione conare eos flectere. Optimum hic medium fervor est, & constantia; hac enim visa facillime flectuntur, parentes, imo sæpe ideo repugnant, ut fervorem tuum experiantur & videant, an veram vocationem habeas? quod tu facile ostendes, rerum temporalium gaudiorum, epularum, pecuniæ, quam offerunt, contemptu.

X. Parata habe, quæ objectionibus

bus reponas, si v. g. dicat Pater: durum sibi esse filio privari. Deus dedit Filium Unigenitum pro nobis, & quidem ad mortem tam acerbam. II. Si Imperator filium vocaret ad suum obsequium, nunquid eo parens privari vellet, cur in Deum sit minus humanus? III. Filius magis est Dei, quam Parentis; quid si filius globo, aut alio casu moreretur? Quid si Deus & Patrem & Filium puniat?

Tentationes contra vocationem ad Religionem.

Timeo, quod non perseverabo.

I. VAnus iste, timor est nūquā à Deo separaberis per regressum nisi tu ipse volueris; DEUS nullum deserit, nisi à quo prius deseritur; quid times id quod in tua est potestate?

II. Si multi non perseverarunt, certe longe & incōparabiliter plures perseverarunt, cur timeam potius

paucorum, quam plurium amplectar exemplum.

III. Qui dedit velle, dabit & perficere. DEUS non est author operis imperfecti. Facienti, quod est in se, DEUS non denegabit gratiam.

IV. Potuerunt hi & hæ, qui te fuerunt minus apti, quique minus deliberarunt nec tam claris indiciis à DEO vocati fuerunt cur tu non possis?

V. Licet alicui mercatura non bene cesserit licet in officio aliquis damnum passus fuerit, nemo prudens officium negligit, aut ad mercaturam vocatus eam horret. Cur tu Religionem, quæ paucis non bene cessit, adire timeas?

VI. Pusillanimitas, imo imprudens ille metus est, qui nullam certam causam habet, sed solum innititur fortuito eventui, qui forte accidere posset. Hic metus si deberet aliquem ab operando retardare, nihil unquam age-

ageremus, quia culibet rei forte potest aliquod periculum subesse. Nullum deberemus statum amplecti, quia nullus est status, qui non aliquibus male cesserit.

VII. Dic proinde: in te Domine speravi, non confundar in æternum. Projice te in sinum Providentiæ DEI. Optimus ille est; nisi sciret tibi expedire hanc vocationem, non illam tibi dedisset. Illius nutum sequere, non errabis. Fiat voluntas tua.

Sufficit mundum affectu relinquere.

I. UT in rebus aliis, sic in salutis negotio, si sapis, id, quod securius est, eliges. Esto fluvium transnatare forte posses, mavis navi trajicere, quia non vis vitam temporalem periculo exponere; & cur velis æternam?

II. Deserere opes affectu, & non re, vix est possibile; eo ipso, quod

te resolvere non possis ad eas re deserendas satis oste dis, quanto in eas affectu ducaris. Idem tibi esto judicium de honoribus & voluptatibus.

III. DEUS tibi vocationem ingerendo, voluit à te non solum affectu sed re ipsa mundum, & omnia quæ in eo sunt, deseri, proinde ad utrumque obligaris; unum sine altero non sufficit.

IV. Relinquere opes, honores affectu bonum est, sed nunquid easdem non solum affectu, sed re ipsa relinquere melius est? Cur igitur id in te amor DEI non efficiat? ut qui propter te non solum affectu, sed re ipsa cœlum, & in mundo opes, honores, voluptates deseruit. Tu quoque ejus amore ad idem faciendum te resolvas.

V. Qui plus DEO dat, majorem ejus in se liberalitatem experietur; plus autem procul dubio ille dat, qui

& re, & affectu omnia dat, quam qui res ipsas sibi reservat.

VI. Qui putant, se opes v. g. affectu deserere, cum tamen re ipsa eas fervent, graviter sæpissime decipiuntur, & tacito in eas affectu feruntur quem tarde nimis advertunt. Qui volnnt divites fieri, incidunt in tentationes, & laqueum diaboli. Nemo satis prudenter se periculo tali committit, in quo scit, aut videt multos periviſſe. Ipsa dulcedo rerum temporalium est quidam viscus, qui adeo tenaciter adhæret, ut etiam affectum secum trahat. Facilius est voluptatem ignorare, quam deserere.

Multi Religiosi male vivunt.

I. NUmquid plures bene vivunt? cur te paucorum vita deterreat, cum plurimorum exempla invitent. Non adeunda Religio, ut imbecil-

becilliorum qui vestigia sequatur, sed ut ferventiorum mores imitetur.

II. Religiosus status laudabilis manet, licet aliqui sint in eo imperfecti. Sic etiam in schola Christi repertus est Judas, hujus tamen ruina non impedivit Saulum, quin ad Apostolatum vocatus, consentiret vocationi.

III. Nullus est in orbe status, in quo DEUS non permittat aliquos labi. Ecclesia DEI sancta est, & tamen multi in ea male vivunt. Etiam in cœlo inter Angelos DEUS reperit pravitatem, propter quod tamen cœlum intrare non timemus.

IV. Si malè aliqui vivunt in Religione, numquid absque comparatione plures male vivunt in sæculo? qua igitur ratione sæculum Religioni præferre poteris?

V. Si qui sunt, qui male vivunt in Religione, illi de se DEO reddent ratione, non tu de illis. Illi viderint

quid

quid agant: tu, si ad Religionem aspiras, sanctiora cape consilia, & charismata æmularis.

VI. Licet aliqui aliquando male vivant in Religione, huic tamen labem non affricant, quia tales pro mensura delicti graviter castigantur, aut etiam a Religionis corpore, tanquam membra putrida rescinduntur, & abjiciuntur.

VII. Qui in Religione male vivunt, signum est, quod in sæculo male vixerint, nec rite deliberaverint, aut alterius, qui eos dirigere debuisset, consilio non nisi, indebite Religionem ingressi sint. De te autem meliora suppono. Cæterum, si qui sunt, qui in Religione male vivunt, indubitatum mihi est, eos in sæculo adhuc pejus victuros, Deumque sæpius offensuros fuisse.

Sum

Sum ultimus Familiæ.

I. MUltos ea tangit familiæ propagandæ cura, ut credant, si quis unicus sit, in quo spes propagationis sita sit, hunc, etiamsi sentiret, se a DEO ad Religionem vocari, tuto posse, imo debere manere in sæculo. Quod Forte locum in eo casu habere posset, si per defectum familiæ, ut apud Reges & Principes, timenda forent bella, vel Electoratus, aut Principatus regnans ad hæreticorum potestatem delaberetur.

II. Times? ne tua familia pereat; & cur quæso non times? ne anima tua pereat. Quid tibi proderit etiam sæculis durare familiam tuam, si, anima æternum pereat?

III. Si deficiat familia tua, quid inde damni justa consideratione digni? non propterea interibit mundus.

IV.

IV. Negligis vocationem, ut familiam tuam propages? & unde tibi hæc certitudo? quid si DEUS hoc tibi beneficium non concedat, ubi tunc familiæ? quod autem casu evenire potest, an non præstaret DEI causa fieri?

V. Qui propter familiam, Christi vocationem negligit, satis clare ostendit se familiam pluris facere, plus amare, quam DEUM. Et quale hac in re tibi erit in agone judicium? anne familia tua te salvabit?

VI. Curas honorem familiæ, & quid si DEI permissione fiat, ut casu aliquo infelici efficiatis opprobrium totius familiæ? numquid, desunt exempla? Consule ruinas Illustrium.

VII. Vis illustrare familiam? esto bonus DEI servus, esto sanctus. Fac, ut loco liberorum, per libros, familiæ tuæ nomen semper maneat. Audi Isa. LVI. *Dabo eis nomen melius à filiis & filiabus: nomen sempiternum*

num dabo eis, quod non peribit.

VIII. Quid si hac excusatione mereris Dei pœnā, ut brevi forte adhuc in juventute moriaris?

ORATIO
Post electionem status factam.

ÆTerne DEUS, Rex cœlestis, Pater omnipotens! cujus potentia mundus regitur, sapientia gubernantur omnia, & providentia inscrutabili, via vitaque nostra disponitur! misericordias tuas ego vilissima creatura in æternum cantabo, quod me undequaque indignissimum illuminare, ac ad statum NN. vocare dignatus sis. Confirma, ô Domine! quod operatus es in me; ac ut in hac sancta vocatione, quam me a te habere credo, constans perseverem, in adjutorium meum intende, neve me vel alio fallax caro abripiat, vel versipellis dæmon decipiat,

aut

aut ulla tentatio seducat, ad adjuvandum me festina. Qui clementer dedisti velle, da potenter perficere. Ego quidem ad tuam sanctissimam voluntatem exequendam me paratissimum offero, nihilque amplius aut intimius desidero, quā ut illā quā perfectissime, quamque celerrime adimplere valeam: Adjuva ô Domine imbecilitatem meam; & eorum omnium, qui hac in re prodesse ac cooperari possunt, voluntates ita dispone ut assequar, quod intendo; & ut sancta hæc desideria, quæ tu mihi pro animæ meæ salute consequenda misericorditer dare dignatus es, opere ipso impleam, facultatem tribue qui dedisti velle, da perficere, per Dominum nostrum, &c.

COMPENDIUM DICTORUM. PRETIOSA MARGARITA.

Sanctæ Vocationis gratia aut sollicite quærenda, aut feliciter

jam

jam inventa Studioso Salutis Negotiatori. Per oblatum *pretiosæ in conspectu Domini mortis* pretium commendatur.

I. S. Vocationis gratia tanti pretii Margarita, quanti est Salus æterna, meritò *venditis omnibus* comparanda dicitu: *piæ mentis illustratio, voluntatisque motio infusa à DEO ad perfectiorem vitæ statum eligendum.*

II. Quisquis igitur de vitæ statu deliberas, & hanc *Margaritam invenire* exambis, nota tres dari status qui in electionem veniunt: *Ecclesiasticorum, Religiosorum, Sæcularium. Mundus mare est*, S. Aug: ex hoc Ecclesiastici *Navi*, Religiosi *per Pontem*, sæculares *nátatu*, ad cælum venire dicuntur.

III. Hic mi Adelescens dispice, quò voceris? si *ad Navim*; bene spera: si *ád Pōtē*; quā optime, si ad neutrū *ad natandū* te resolvas, oportet, neque tamen saluti diffide, siquidem sacra-

cratior Ariadne Divina Providentia te hoc e mari, velut Theseum è labyrintho in libertatem Filiorum DEI adducere potens est.

IV. Deinde status illos (quos inter deliberas) considera: quis DEO gratior? quis tuis talentis aptior? in quo sanctius possis vivere, & mori?

V. Ac demum juxta bonæ electionis regulas; cum 4. consulta 1. tecum v. g. *quid prodest homini* &c. 2. cum DEO v. g. In quem finem creatus sum? &c. 3. cum morte v. g. quid me tunc elegisse, & egisse vellem? &c. 4. cum Confessario vg. an tuas rationes probet? si ita; non est ultra, quod ambigas. Optime sibi consulit, neque errat qui *Os Domini*, DEI Vicarium consulit.

VI. Absit tales consulas de quibus S. Paulus: *animalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritus DEI* 1. Cor. 2.

VII. Si dicant: *vocationem svadentis esse vocem, non præcipientis, te posse sequi*

sequi, non obligari cave hâs tricas: quid si tibi DEUS non det, nisi quod obligatur.

VIII. Si audias: *& in sæculo te sanctè posse vivere & salvari*, audi & christum: *pauci electi* ac infer: *pauci* ergo in sæculo, sanctè vivunt, *pauci* ergo salvantur.

IX. Alii jactent *majoris artis esse in sæculo salvari*, deserant hi *Naves & pontem*, ac periculoso natatu superent maria, per me licet, tu vero pensa: quid consultius! his Anonimus *non ex arte, & proposito, sed plane casu, & fortuna salvantur sæculares.*

X. Iterum oggerant alii: *in quovis statu posse hominem salvari.* Nota potest quis inter fluctus maris natans non mergi, nonne tamen merguntur plurimi? in inferno nullus est, qui non potuisset salvari, anne tamen salvati sunt? tu si viam securam præinfesta, & prærupta eligis, quidni & vitæ statum eligas securiorem?

XI.

XI. His expensis, DEO auspice electionem tuam institue ac ultra *dubitare* noli, nam *semper dubitare*, & ad nihil *se determinare*, *vel naturæ pusillæ vitium vel dæmonis artificium* est. Age porro, Sylvester Juvenis Auximanus egit. Hic viso defuncti Sodalis sui, ante formosissimi, nunc fædissimi cadavere dicebat: *hoc speculum meum est, sum quod hic fuit, brevi ero, quod hic est*, hoc ubi dixit, cum mundo fabulari desiit, atque in Religione sanctè mori didicit. Et tu Theophile inspecta mundi vanitate, & hominis mortalitate, ut idem mereare, Sylvestrum æmulare, mortem crebrius meditare, ac ita precare:

XII. Largire nobis quæsumus Domine! Spiritum cogitandi, propitius & agendi, quæ ad bonam mortem conducunt: gratiamque tribue, ut quæ te auctore facienda cognovimus operante impleãus per Christum Dominum Nostrum, Amen.

XIII.

XIII. Nunc verò quis quis *inventa margarita pretiosa*, seu, S. Vocationis gratia ad sanctius vitæ institutum aspiras, certissimum hoc æternæ prædestinationis argumentum crede: *quos enim prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos & justificavit, quos autem justificavit illos & glorificavit.* Rō. 8

XIV. Ita equidem, nam tales per Religionis ingressum velut per Baptismum, plenaria omnium peccatorum suorum indulgentia gaudent: per tria Religionis vota actiones suas DEO gratiores, ac magis meritorias reddunt: vitam vivunt SS. Martyribus, & Angelis parem, ac pene superparem: certumque illis manet appromissum *in hac vita centuplum, in altera merces copiosa* cum prærogativa supremæ potestatis judiciariæ ad illud: Matth 19 *cum sederit Filius hominis, sedebitis & vos, judicantes 12. tribus Israel.*

XV. Summatim S. Bernar: *in Religione*

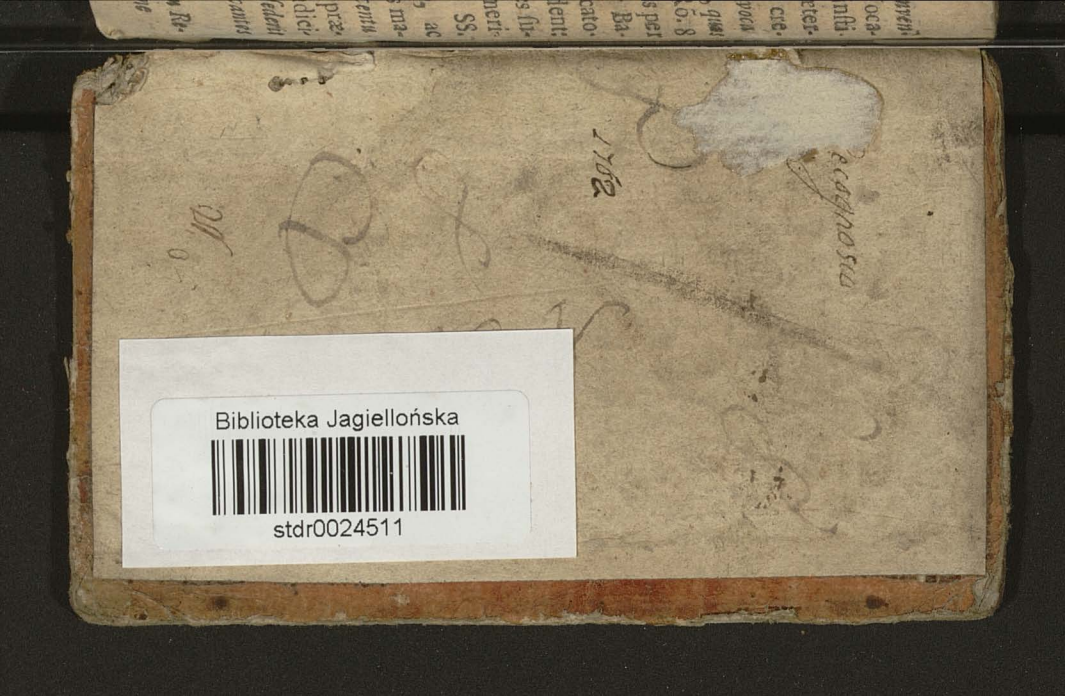
Biblioteka Jagiellońska
stdr0024511